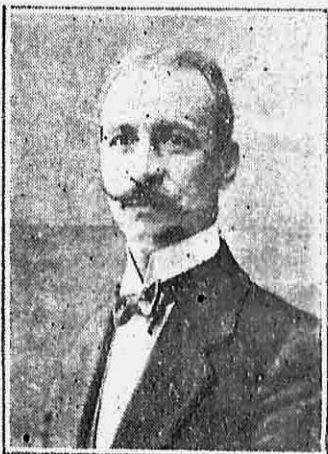

ρίτρομος διέσχισεν ἀεροποδικῶς τὸ πλεσιόστροτον περίστυλον, κατήλθε τὴν μαριμαρίνην κλίμακα, τὴν φέρουσαν εἰς τὸν ἀνδρῶνα καὶ τρέχουσα ὡς δορκὸς ἐπὶ τῶν χαλκιστροτόων διαδρομῶν τοῦ κήπου ἐφίθεσεν εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ. Ὁ μογλὸς αὐρετα παχέως, ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ἐκσταλῆς νέος τυλιγμένος εἰς ἡμάτιον, εἰσδύει εἰς τὸν κήπον, ἐνῶ ἡ θύρα κλείεται ἀμέσως. Ὁ εἰσελθὼν νέος ἔχει τὴν μοσφίην Ἑρμοῦ, τὸ σῶμα ἠραϊκεῖον καὶ ἠλικίαν ὄχι μεγαλειέτραν τῶν 20 ἔτων. Ὑῖος ἀγγειοπλάτου, φημιζόμενος διὰ τὴν ὄρασιότητά του καὶ τὴν γενναιοφυζίαν του.

— Χαῖρε Λανάη!

— Χαῖρε Φίλιππε!

Αὐτὰ αἱ δύο φράσεις ἀντιλλάγησαν μεταξὺ τοῦ ζεύγους μετ' ὃ τοῦτο

ΤΕΛΗΣ ΤΟΥΡΝΑΣ

προχωρεῖ διὰ τῆς τῶν διαδρομῶν, φθάνει εἰς ἑδρῶνον, κάθεται κατανέως καὶ ἀλυσίον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἑρμοῦ καὶ ἐκεῖ ὅλο τὴν σκῆν τοῦ φωτισμένου παρὰ τῆς σελήνης δένδρου, οἱ δύο νέοι ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκύλας ὃ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ψιθυρίζου.

Φίλιππε!

— Λανάη!

Καὶ τὰ χεῖρ' ἐνοῦνται εἰς ἐρωτοπαῖδες φίλημα, τοῦ ὁμοίου τὴν ἀπήχησιν ῥοθιάνθησαν βαιθότατα αἱ δύο ψυχὰς τῶν νέων καὶ ἡ μίσητος τὸν σελήνην. Ἐκείθησαν ἐπὶ τοῦ ἑδρῶνου ὃ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον μετὰς χεῖρας ἠνομήνας. Ἐπιρροισύθησε ἡ γλυκεῖα ἐκείνη σκῆν, ἤτις μεταξὺ δύο ἀγαπομένων ὁμιλεῖ

καλλίστερον τῆς γλώσσης, μετ' ὃ ὁ Φίλιππος ἐρωτᾷ.

— Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἔλθω Λανάη; Ἀνάμενες πολὺ;

— Ὅλιγας στιγμῆς, αἱ ὅποιαι διὰ τὴν ψυχὴν μου ἦσαν ἄβυσσος αἰώγων. Ἄν ἐγνώριζες πόσον ὑποφέρει ἡ ψυχὴ μου, Φίλιππε, δὲν θὰ μὲ ἀφηνεῖς οὐδὲ στιγμὴν μόνην. Θὰ ἔμεινες διὰ παντὸς ἀλυσίον μου.

— Αὐτὸ εἶνε δι' ἐμέ, Λανάη, ὃ σκόληξ ποῦ δαγκώνει ἀδιεκόπως τὴν σκῆψιν μου. Ὁ νοῦς μου σὲ ἀκολουθεῖ ὡς ἡ σκῆν σου καὶ ἡ σκῆψις μου τρέχει ὀπισθὲν σου ὡς σκύλαξ... Λανάη σὲ λατρεῖται!...

Καὶ φίλημα θερμὸν ἐνατετέθη ἐπὶ τῆς κρυοδακτύλου χειρὸς τῆς Λανάης, ἡ ὁποία ἀνταπέδωκε τοῦτο ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Φιλίππου.

— Μὰ τοὺς θεοὺς, Φίλιππε!...

— Μή! μὴ ὀρκίζεσαι, σοῦ τὸ εἶπον καὶ ἄλλοι. Εἰς τοὺς φαντα-